

Minner fra fiskarlivet.

Brev fra Laksfjordgrenda.

Vi har hatt en meget hard påkjenning av denne harde midtvinter med meget kulde og mengdevis av snø.

Mest alt av mannfolk — og noen kvinner med har vært med i stor- og vårsildfisket, vinterfisket i Finnmark eller lofotfisket. Og så nå etter lodda og silda og på vårtorskefisket i Finnmark. Bare vi som er så gamle at vi ei utarangsjerte har måttet holde oss ved gruva heime — ja, og så bilførerene som driv med trafikk eller lastekjøring, skolebarn — melketransport eller brøyting har holdt oss med selskap når de har hatt stunder til det. Men også vi gamle følger med i fiskeridrifta og alt anna tenkelig som den nye tida fører med seg. Alt er jo forandret fra den tid vi tok til å være med i fisket. Da var det meget småbåter os åpne otringer og fembøringen som var fiskefarkostene.

Det var med småbåt jeg første gang var med til Lofoten. Jeg var bare 11 år gammel og var kokk. Om jeg var ung og liten var jeg likevel tilfreds for å få være med. Jeg hadde heller ikke noe fast heimstad. Mor døde mens jeg var liten, så jeg måtte ha tilhold hos andre når far reiste på fiske.

Men etter som tida gikk blei det jo forandring og jeg blei tidlig med på sjøen som halvkar, først på småbåt og seinere som full kar — full lottekar som det heitte. Så kom forandringer, større fembøringer, sneseilbåter(?) fiskebåter, skøyter, kuttere, først åpne så dekkete med åpne små nordlandsbåter som slepebåter mest på Finnmark så motor-skøyter med dorryer opptill 6 stykker — så mange andre slags mindre motorfarkoster. Et meget tungt slit blei det for alt utsatt bruk blei dradd opp med «handmakt». I Lofoten var Edvard Meisfjords garnspell tatt mannjamt i bruk, men linespill var enda ikke oppfunnet.

Motorene kom mannjamt i bruk seinere. Det var Alfa-Grei og Danmotoren som først slo igjennom som motortype — fra først av altfor små — det en nå ville kalt for hjelpemotorer. Men trass i at farkostene hadde fått drivkraft blei det tunge sjøver. Det hendte at vi blei opptil 12 timer i dorryene før vi hadde fått opp linebruket — dette når det var mindre godt vær men og i godt vær når straumen var stri som den oftest var om våren. Så blei det å «borde» skøyta og hive opp fisken på dekk op dernest å ta opp dorryene på dekk og så sattes kursen mot land. Det hendte at var det meget fisk, var det vansker med å få den solgt og at prisene var meget småe men rett som det var, kunne de stige nesten uanet høgt.

Alt var så usikkert — planlaust og fiskerne arbeidet under usle kår heilt til de lærte å organisere seg. Jeg har vært med nesten bare i den dårlige tida, heller ikke sildefisket gav oss noe større utbytte. Jeg har såleis vært på småbåtfiske og med mindre og større motorfarkoster, jagter(på notfisket) og på stimbåter. Men det harde slitet tok på. I 68 årsalderen måtte jeg slutte på grunn av at helsa tok til å svikte. Jeg må finne meg i dette — slik er livets lov — at vi engang blir gamle og avlegges hvor spreke vi enn har vært. Det blir å finne seg i å bli heime. Jeg har det bra når unntatt litt sjuklig. Jeg har slike gode,

snille naboer som gjør meget godt mot meg og som jeg ikke kan fulltakke dem for. Og ofte lever jeg i de mange rike minner fra mitt fiskerliv sammen med så mange slitere og kamerater hvorav mange lever, men og så mange er vandret inn i den siste kvile.

Jeg kan ikke slutte disse linjer uten med en særs takk for julegaver og andre gaver jeg har mottatt. Takk til dere alle. Og en særs takk til M. Ytterstad med ønske om Guds fred og signing og lykke på din framtidsveg. Guds fred og signing til dere alle mine gode naboer, det er mitt ønske.

**Stefanus Gundersen,
Nordheim.**